

Silvia BUDESCU

Născută în 1945, a trăit anii copilăriei și adolescența în casa bunicii dintr-un sat cu adânci rezonanțe istorice. Urmează liceul la Bârlad, Complexul Școlar Bârlad, 1958-1963. Atunci a suferit din plin prigoana comunistă, tatăl fiind deținut politic. Toate aceste amintiri și nu în ultimul rând, imaginea sfântă a bunicii care, la 62 de ani, mergea încă la școală să poată să-și susțină nepoata la liceu și facultatea de filologie pe care o termină în 1968. Despre apostolat, scriitoarea nu vorbește nicăieri în cărțile sale, spune simplu: „A fost dragostea care nu m-a trădat niciodată!” Ca profesor, până în anul 2008, a predat elevilor ei limba și literatura română cu stăruință și competența dascălului care și-a iubit meseria.

Vorbește însă, în cărțile sale, despre multe neînțelegeri ale timpului, despre neîmplinire, trădare, dar și dorul de albastru, regrete și puterea de a re trăi clipa reîntoarcerii la sine, înțelesul destinului, jocul din umbra sufletului. Autoarea se autodefineste, văzând în scrisul său „puterea de vindecare pentru suflet și trup”. Iată ce mărturisește:

„Printre posibilele întrebări care ar putea să-mi fie adresate, ar fi și aceasta: „De ce am început să scriu atât de târziu?” Nu aș ști ce să spun, așa cum nu pot a- mi spune chiar mie. Trudnică chemare, o fugă prin care am căutat un rost pe pământ. Scriind, am cunoscut resurse nebănuite, bucuria de a mă elibera de mine, de a înțelege rostul de a fi sincer cu tine. Vin momente în viața când încerci să reaprinzi luminițe stinse demult, din propria-ți voință sau neputință în a te ști cine ești. Norocul de a te întoarce la tine într-un moment de răscruce este un dar pe care ți-l oferă viața, izvorât dintr-un apus pe care îl accepți, temându-te de umbre strecurate printre renunțări și regrete. Pentru orice lucru, există un timp al lui, probabil că timpul scrisului a fost să fie acum! Mărturisesc că în tot ce am scris este o parte din mine, aceea care s-a ascuns în spatele nemilos al umbrei de care m-am temut.”

Volume publicate:

- *Nedumeriri*, proză scurtă, Editura Sfera, Bârlad, 2015;
- *Căutări târzii*, poezie, Editura Sfera, Bârlad, 2013;
- *Dor de albastru*, poezie, Editura Sfera, Bârlad, 2013;
- *În umbra unui timp*, Editura Sfera, Bârlad, 2016;
- *Rime târzii*, poezie, Editura Fast Editing, București, 2019;

- *Anotimpul amintirilor*, roman, Editura Sfera, Bârlad, 2015;
- *Rătăcirile pe drum pustiu*, roman, Editura Sfera, Bârlad, 2016;
- *Fugara*, roman, Editura Sfera, Bârlad, 2016;
- *Alma*, roman, Editura Orizonturi, București, 2017;
- *Între două drumuri*, roman, Editura Fast Editing, București, 2019;
- *Cine ești tu, femeie?!...*, nuvelă, Editura Paul Editions, București, 2017.

Colaborări la reviste:

Revista *Academia Bârlădeană*, 2016, articolul: *O clipă de sinceritate și atât...*;
 Revista *Apollon*, 2017, articolul: *Scrisul meu*;
 Revista *Pagini medicale Bârlădene*, 2015, articolul: *Timpul își măsoară anii...*

Referințe critice:

Gheorghe Clapa, istoric și critic literar:

„Creația doamnei Silvia Budescu este rafinată și plină de sensibilitate. Dincolo de toate motivele poetice și abordările lirice, cartea „Dor de albastru” semnată de Silvia Budescu, Editura „Sfera” din Bârlad, este o scriere lucidă și are o anumită rotunjime, un filon fluid obsesiv, timpul. Cartea impune o voce, jalonează un drum, îndreptățește o speranță.

Poezia care împrumută titlul volumului “Dor de albastru” este emblematică, pentru că ea reprezintă și rezumă cartea de vizită a Eu-lui poetic, fir de nisip în marea existenței umane.

Creația sa, picături de rouă smulse din măreția și gingășia sufletului, metafore firești și foarte bine realizate care bucură sufletul, confirmă: „Nu poți exista decât prin tine însuși și-atât! Adevărul, oricât de ingrat ar fi, îți poate recroi drumul în așa fel, încât liniștea ta să fie mai prețioasă decât toate poveștile trăite sau nu.”

Consecventă cu ea însăși, perfecționistă în ale scrisului, autoarea nu încetează să-și uimească cititorii cu diferite formule literare menite să conserve: susur de rouă, foșnet de frunză, drum sărat de lacrimă, parfmul suav al veșnicei îndrăgostite de Luceafărul nopților și de răsăritul albastrului de mai. Trăiește și re trăiește vibrațiile, pulsuniile evenimentelor, eternizate în scris.

Silvia Budescu este captivă încă, unui clasicism prozodic ce poate suna vetust astăzi, dar ea își asumă această cochetărie, mustind de speranță și optimism.

Este o poetă talentată care, odată cu trecerea timpului, cu apariția unor noi cărți, va demonstra acest lucru. Ea ne dăruie un mănunchi de versuri, mărturisiri sincere și vise, căci în lumea visului, nimeni nu-ți cere biletul de intrare, trebuie să fii doar înaripat. Sufletele celor îndrăgostiți de poezie cred încă în iubire, în dăruire, în om. Poeta unei vitalități debordante și a sincerității cuceritoare, a parcurs un drum spinos, ca al multora de altfel.”

Despre volumul **„Nedumeriri”**, proză scurtă:

„Scrisul, pentru Silvia Budescu, a devenit o aventură a spiritului, o călătorie în spațiu și timp, o parcurgere a realității cotidiene și, mai cu seamă, o întoarcere într-un loc, acolo, unde, cândva a fost raiul copilăriei. Este autentică prin amestecul acela uluitor între candoare și senzualitate.

Forța de regenerare ce îi este proprie, ca și vocația indubitabilă a scrisului, a determinat-o să revină la masa de lucru, să reaseze din nou literele, să retrăiască nedumeririle unui timp așezat acum în matca înțeleșului târziu.”

*Romanul „**Anotimpul amintirilor**”, un parcurs dăruit din bunătate, iubire, ură și bluestem, este construit pe o introspecție retrospectivă „Putera reîntoarcerii în timp a pornit și dintr-o veche dorință, aceea de a pune în rânduială o parte dintr-o viață de om”.*

...Memoria autoarei, de invidiat, selectează întâmplări, trăiri și, din noianul lor, apare chipul fostului coleg de liceu, Codrin Văleanu, întâlnirea cu el din tren, peste amar de vreme, ținând de miracol. ”

Geo Călugăru, scriitor, membru USR, despre romanul **“Rătăcirii pe drum pustiu”**:

„...Ceea ce este demn de remarcat la scriitoarea Silvia Budescu, e faptul că știe să exploateze judicios, cu măiestrie artistică, prăpastia care separă cele două categorii de oameni a căror viață e guvernată de verbele „a fi” și „a avea”, vorbe, care le structurează scara de valori, definindu-le devenirea întru destin pe paliere ireconciliabile, de cele mai multe ori. Nu poți să nu te întrebi și, în același timp, să nu-ți fie ciudă, de ce au trebuit să treacă amar de ani, până când protagoniștii, Sabina și Vladimir, ajunși la 60 respectiv 70 de ani, să poată nu doar să zărească dar și să înțeleagă luminița de la capătul întunericului existent îndeosebi în mintea lui Vladimir și ceea ce menise Dumnezeu-Destin să se împlinească, din nefericire, atât de târziu. Așa este și o spun cu convingere iar romanul scriitoarei Silvia Budescu o confirmă prin modul cum, cu o infinită răbdare, a cântărit de fiecare dată gândurile, vorbele, trăirile personajelor dar mai ales ale celor două, care i-au servit să-și demonstreze și să ne demonstreze nouă, cititorilor că, nu există om, oricât de ticălos ar părea sau ar fi, pe care Dumnezeu să nu-l fi înzestrat, măcar cu o scânteie din nemărginita Sa bunătate și înțelepciune.”

Petruș Andrei, scriitor, membru USR, despre **„Rătăcirii pe drum pustiu”**:

Este un amestec baroc de roman social, de roman de dragoste, document, înfățișând nestatornicia vremurilor, a sentimentelor și a oamenilor. Câteva ipostaze feminine zugerăvite în culori pastelate, femei pline de viață și tristețe, peripețiile tinereții.

Oamenii sunt sub vremi, destinele sunt furate, lașitățile și lipsa de caracter provoacă nenorociri. Autoarea îmbină cu măiestrie epicul cu esteticul, veștejind pe cei care, asemeni fluturelui, hoinăresc din floare în floare, plătind cu singurătate și tristețe peripețiile tinereții.

Stilul este delicat, feminin, lipsit de grosolăni postmoderniste și insanițati, elegant, pe alocuri ușor fardat, având filon satiric. Romanul, „Rătăcirii pe drum pustiu”, (Editura „Sfera”, Bârlad, 2016) se deschide cu o mărturisire tulburătoare din partea autoarei. „Vă mărturisesc cu mâna pe suflet că mă veți regăsi cu răbdare și, mai ales, cu dragoste în toate femeile din paginile acestei cărți.”

Geo Călugăru, scriitor, membru USR, despre volumul **„Povara speranței”**:

Este povestea bărbatului care a reușit să-și descarce sufletul împovărat și hrănit cu amărăciunea orgoliului afișat ca răzbunare din propria-i minciună pe care n-a mai răbdut-o. Este o trezire târzie, o luptă cu sine, este perdantul care s-a ridicat din umbra destinului. Speranța i-a deschis drumul către comunicare, cunoaștere,

înțelegere, în fine, o evadare, o aventură a cunoașterii de sine. Implicarea autoarei, ca personaj, este un act de curaj, sinceritate și putere, o voce care se confruntă cu un personaj frământat de trăiri atât de adânci în ultima vreme. Trecutul rămâne o lecție de viață, nu trebuie văzut ca o sentință, judecata aspră nu convine realității.

Marius Manta, revista Ateneu, Bacău, despre romanul „**Alma**”:

„Volumul se apropie parcă și mai mult de caracteristicile romanului psihologic. Istoria cărții urmărește destinul unei „familii cu blazon”, concentrându-se în special pe dramele experimentate de personajele feminine de-a lungul mai multor decade. Cât este, modernitatea viziunii vine din tehnicile specifice acestui tip de scriere. Mai întâi de toate, de la mamă la fiică și apoi la nepoată, pe linia unei „istorii” cu varii picanterii, Ana – Milena – Alma alcătuiesc un triptic decadent al non-eroului ce își complică impardonabil propria existență. Marea dramă a celor trei femei se leagă tocmai de imposibilitatea de a trăi cu voluptate sentimentul iubirii.”

Theodor Codreanu, scriitor, critic literar:

*Cu romanul **Alma**, cred că Silvia Budescu a depășit condiția amatorismului (respectabilă și acesta), construind, cu profesionalism, un roman rotund (prolog, trei cărți și epilog), bine scris, concentrat și alert, care se citește cu interes într-o dublă perspectivă: în cheia tradiționalistă cu o vădită capacitate de a creiona un destin clasic până la tragism, iar, pe de altă parte, o carte plasabilă în zona postmodernistă a metaromanului, textura naratorială dedublându-se, triplându-se, multiplicându-se în oglinzi paralele: cea auctorială, jurnalul, scrisorile Milenei, trăirile Anei și cartea vindecătoare, finală a lui Andrei, anunțată încă de la început, cu titlul „Povara vinovăției”*

Petruș Andrei, scriitor, membru USR, despre romanul „**Alma**”:

Este cartea unui adevăr dur, nemilos, prezintă experiențe de viață, un drum dureros al eșecului pornit din neputința de a ieși din umbra în care poți rămâne cantonat o viață întreagă.

Umbra de care vorbesc este o însumare de gânduri, emoții, sentimente, dorințe, trăiri pe care nu le putem admite din varii motive. Pe toate le ascundem în hățișurile psihicului nostru astfel să fugim de povara lor.

Alma este personajul principal, cu toate că ar putea fi chiar Ana, bunica Almei. În final, Alma plătește pentru toți, drumul ei este sinuos, plin de dorințe spulberate de capcanele neprevăzute ale vieții, neputința de a se depăși, o luptă pierdută cu sine și nu numai.

Cartea este povestea cuplului din mai multe generații aflate într-un conflict continuu, generat de probleme interioare, intime, dar și frământări, renunțări în raport de vitregiile societății, ale istoriei.

Fiul Almei, primul din tot neamul, reușește să iasă la lumină, căutând, prin scris, adevărul despre un neam încartiruit în tăceri ascunse sub diferite măști, sub care ard dorințe și visuri măcinate de neputințe. Drumul spre lumină este speranța de a pune punct blestemului unui neam întreg. Este strigătul care spune că tăria este în om, este speranța că într-o zi va apare de după zidul tăcerii un alt drum, al deschiderii, al înțelesului, puterea iubirii să fie piatra de încercare ca Alma să iasă din lumea neputinței ei. El întrezărește drumul spre lumină, sper să-l vedem cu toții.

Maria Niculescu, scriitor: *Silvia Budescu trăiește scriind și scrie trăind în umbra timpului, a cuvintelor, renăscând odată cu fiecare personaj în parte, trecând prin toate ipostazele existențiale ale clipei sale, depășind vicisitudini, ciocnindu-se de întunecimi, îngemănându-se cu lumina, într-o permanentă schimbare, precum un cameleon, rămânând însă aceeași femeie cu alese calități.*

Geo Călugăru, scriitor, membru USR, marginalii la romanul „**Între două drumuri**”: *Romanul „Între două drumuri” a fost scris „cu sufletul femeii care s-a căutat pe sine”, cine este cu adevărat, câte și ce fel de adevăruri asumate, până a le înțelege și simți ca ale propriei sale ființe, făcând, până la urmă, parte din sinea sa. Însetată de adevăruri care, prin însumare, se învecinează cu adevărul absolut, „a ascultat de ultima speranță” (aceea care moare dar nu se predă) de dinaintea unui sfârșit (și nu unul oarecare) ci, unul „ce s-a anunțat răutăcios ca și viața”. Referindu-mă la acest roman, „timpul trăirii” devine cel al amintirii (recuperat din înscrisuri, mărturisiri, obiecte, etc.) iar acestea ajung sursă de inspirație – în cel de al treilea timp, „cel al mărturisirii” – substanță de idei, trăiri și sentimente ale acestui roman, ale unei lumi, prea puțin frecventate de romancieri. Acel ceva care îngemănează cei trei timpi, până la consistența unei simbioze, este temperatura cu care romanul ajunge la cititor. De aici, impactul care, cu siguranță, va fi unul copleșitor, și în același timp legitimarea unei prozatoare, cu o certă măiestrie artistică. ... Finalul romanului se constituie într-o meditație asupra generozității și a menirii acesteia, în crearea armoniei relației interumane. Fiecare avem câte o poveste a noastră, însă, nu toți suntem în stare s-o facem cunoscută, în dubla sa ipostază – de exprimare emoțională și cu valențe, ce țin de cultura educației. Împărtășesc opinia autoarei că: „Prin sinceritatea creației literare se poate dobândi liniștea din rugăciunea de seară”. „Ajungi să-ți afli singur drumul în viață, în momentul în care ai mers între două drumuri destul”.*

Extrase din operă:

Proză:

Anotimpul amintirilor (fragment):

„Lampa de carte pâlpâie ușor parcă-i trimite un îndemn spre destăinuiri, trăiri personale, un cântec târziu ce nu vrea să fie al lebedei. Multe s-au schimbat din seara când un călător a trecut pe lângă ea. Poate iarna e anotimpul dorului de albastru pe care-l aștepti să revină odată cu razele purtătoare de căldură și lumină ale soarelui, solul renașterii perpetue. Dar iarna ta, încărcată de povara timpului ireversibil ce nu-ți mai dăruiește nici speranțe albastre, nici flori de tei căzute pe alei, ci doar timpul blând al anilor ce se vor prilej de taină al sufletului purtat pe aripa frântă a norului întunecat din iarna ta, timp dăruit, ce mai poate fi decât bucuria unui anotimp ce cheamă amintirile.

În iarna amintirilor, a trăirilor calme, reconfortante sau confuze, născătoare de bucurii și tristeți, de nostalgii și mâinii caraghioase, de gelozii năvalnice toate ca o ploaie de vară, tu ești un simplu spectator care nu poate schimba nimic în favoarea ta. Tu rămâi cu amintirile tale, vai de cine nu le are! Sau poate le ține ascunse !”

Rătăcirii pe drum pustiu (fragment):

„Nimeni nu poate înțelege durerea celui ce se întoarce plin de amintiri într-un loc de unde viața a fugit cu timpul în restriște și uitare. Mergea cu pantofii săi eleganți, din piele fină și cu talpa subțire pe drumul direct ce ducea peste deal la vie, la crama bunicului. Simțea cum orice piatră mai ascuțită, îi sfredelea tălpile. Printre spini, frunze căzute și vreascuri uscate își făcea loc agale și temător spre crama, care abia se mai ținea între ziduri povârnite. Acolo, era pe vremea copilăriei observatorul unde a trăit cele mai nebunești aventuri. Zadarnic l-a căutat din priviri, nu mai era demult, nici bradul de la poartă, simbol al trăinicieii. Era ca un far în oceanul acela de verdeță. Dacă veneai, îl vedeai de departe, un punct de orientare. Ajuns în fața cramei, a început să-i bată inima în urechi ca un clopot ce anunță un pericol nedorit. Nu putea să îndure ruina din fața sa.

Vlăguit s-a prăbușit pe pragul de la intrare. Ușa, care era legată de perete să n-o mai trântescă vântul, a scos un geamăt surd când trupul hoinarului s-a lăsat spre odihnă, liniște și meditație. A închis ochii o vreme, a stat destul de mult așa, apoi i-a deschis mijit privindu-și pantofii plini de frunze lipite cu lutul de pe vechea cărare. O șopârlă verzuie, cu dungi maronii, s-a apropiat târâș, s-a oprit în dreptul picioarelor ce se odihneau unul peste altul. Îl privea cu capul sumețit în sus, rotindu-și ochi ca niște gămlii de ac, ușor bulbucăți privea în toate părțile parcă voind să întrebe: „Ce cauți tu aici, de unde vii și cine ești?” A vrut să-și retragă picioarele, știa de la bătrânii satului că, dacă o șopârlă îți trece peste picior, vei trăi singurătatea lor, târâș toată viața. Or fi vorbe, dar el asta a trăit, nu cumva de aici i se trage? De ce să-și retragă picioarele, nu mai avea ce pierde. Ce-a mai mare parte a vieții a trăit-o cum a trăit-o, acum, șopârta să hotărăscă. Și-a amintit că a citit undeva că la șamani, șopârtele au altă menire, ei spuneau că: „Șopârta ne învață cum să lăsăm în urmă modele, idei vechi, obiceiuri sau stiluri de viață. Șopârta ne învață a examina în profunzime realitatea prezentă și de a trece, apoi, cu încredere, într-un nou capitol din viața noastră.”

A mai rotit singuratică târătoare capul de vreo două ori, brusc s-a întors și a plecat, ducând coada târâș după ea. Avea coadă. Când era mic și vedea o biată târătoare, o pândea până-i venea bine și-o călca pe coadă, apăsând satisfăcut. Se zbătea biată prizonieră până îi rămânea coada sub talpa picior. O ștergea bearca în ascunzișuri numai de ea știute. Lua coada aceea în mână, simțea cum zvâcnește cu ultima picătură de viață. Știa că-i va crește altă coadă mai mică și fără vertebre. Dacă i-o mai rupea încă o dată cineva, nu-i mai creștea nimic. Poate, de pe atunci, se întrezărea sângele rece al chirurgului de mai târziu.”

Povara speranței (fragment):

„Nu toamna purta vina umerilor căzuți, aplecați în față, nu toamna care aurea și arămea petecul de natură ce se strecura leneș și resemnat prin geamul prăfuit în ochiul bărbatului ce trăsesse oblonul pleoapei tivite cu roșeața lacrimii abia zvântate peste ochiul lipsit de nevolnica dorință, ci singurătatea. Altă toamnă, a trupului a lăsat urme neiertătoare peste el. Nu mai avea răbdare, telefonul nu suna, să plece la drum, nu știa unde. Nerăbdarea îl pironea lângă geam, privea spre poarta care rămânea închisă, aștepta să vină cineva și care nu mai vine.

Bărbatul, gârbovit de povara speranței, medita la starea de fapt, încolțit de o teamă pe care o simțea cum crește cu fiecare clipă care trece. A înțeles că și-a creat singur

această stare care-l secătuiește și de frică, și de speranță. Ce l-a apucat acum să caute ceva ce nu i-a trecut prin minte o clipă cât i-a trăit nevasta? Acum era văduv de doi ani și căuta, ce? O fi plictiseala, poate dorința unei schimbări, nu cumva căuta să lege un trecut de un prezent deloc promițător?

Cât de târziu ar fi timpul mărturisirii, simțea că asta trebuie să facă. A lăsat să cadă perdeaua peste geamul ce purta în ochiul de sticlă o parte din coroana mestecănelui care scăpa din când în când în pribegie câte o lacrimă galbenă ce-și croia drum răsucit spre nemurire printre celelalte frunze așternute într-o resemnare tăcută la rădăcina tulpinii care se înălța ca o lumânare albă ce le cânta prohodul.

Cu pași obosiți, nu de mers, ci de nesfârșita așteptare, s-a ascuns în moliciunea fotoliului bătrân, martor tăcut al atâtor bucurii și tristeți și, de ce nu, trădări viclene. Tăcerea dintre cei patru pereți mușca cu fiecare bătaie a inimii din trupul care-i tremura ușor în spasmele unui refuz trăit cândva cu speranța tinereții. Nimeni nu-i tulbura singurătatea văduviei ca speranța vinovată că poate va veni un răspuns. Nu știa ce va face, nu-și înțelegea demersul, nu-și găsea vina, nu trăia doar cu gândul acesta, dar voia să știe, nu mai avea de cine se feri. Părea a duce un trai liniștit și, totuși, ceva nu-i dădea pace.

Alma (fragment):

„Ana avea alt plan, știa ce vrea și avea acum cu ce să-și ajute nepoata. Era mândră și fericită că Alma studia cu o bursă la Paris. Cum se întâlnea cu cineva, aducea imediat vorba despre nepoata ei. Era ocazia să vorbească despre niște ani frumoși, despre tinerețea ei petrecută la Paris. A reușit să se convingă de beneficiul zborului cu avionul, nu va păți nimic cu siguranță, și-a luat bilet și a plecat.

Avea 75 de ani când a revăzut orașul luminilor, orașul îndrăgostiților. Nu se schimbaseră orașul, se schimbaseră omul și obiceiurile. Alma a așteptat-o la aeroport. Când a văzut că se apropie o doamnă într-o ținută elegantă și totuși decentă pentru călătorie, își purta blana de la gât și pălăria cu eleganța și distincția femeii din lumea bună. Bunica nu-și arăta vârsta, era fericirea, era visul, era întoarcerea la locul unde s-a simțit deschisă, liberă și fără temeri de a fi judecată cu patimă.

-Bunico, tu ești? Bunico, aproape să nu te recunosc! Ai întinerit! Nu te-am văzut niciodată atât de elegantă, am să-ți fac portretul, îți sunt datoare, am mai promis odată și nu m-am ținut de cuvânt. Văd ceva nou la tine, trăiești pentru tine.

-Dar tu, dragă, parcă ești soldat! Ai venit singură? Un prieten nu ai și tu? A pupat-o râzând ghiduș. Au mai văzut ăștia așa fată frumoasă, da de unde?!...

-Nu am, bunico, știi cum sunt eu! Fug de lume, lumea fuge și ea de mine!

Nu i-a plăcut tristețea din vocea nepoatei, era mai palidă, slăbise, părea obosită. I-a dispărut ușor cheful de glumă, veneau bulucindu-se gânduri de tot felul pe care le-a alungat cu o zbatere a mâinii ca și cum ar fi alungat o arătare.

-Sunt aici, nu mai ești singură, ne distrăm cum știm noi. Vine Crăciunul, avem unde merge, hai la drum, fata mea, vedem noi! Avea ea nevoie și de bunica, avea însă nevoie și de ce trebuia să fie și nu era.

Au ajuns la hotelul unde i-a rezervat pentru moment o cameră, Ana i-a dat un plic de la Șerban, erau câteva rânduri de încurajare și niște franci, destui, chirurgul câștiga mult mai bine, a urcat în ierarhie rapid, acum preda la facultate, publica lucrări de specialitate. În plicul Milenei, erau câteva foi tixite cu rânduri scrise ordonat. Pe un

colț era scris cu altă culoare: Te rog să citești după ce pleacă Ana! A strecurat-o în buzunar apoi, motivând o treabă urgentă la facultate, a șters-o.”

Între două drumuri (fragment):

„Din pădure, un grup de ȕigănci tinere tocmai ieșeau cu câte o legătură de lemne în spinare. Suzana era departe de a le vedea, avea frământările ei în clipa aceea. Se trezește cu un chip rânjit care se hlizea la ea cu o mână pe cal. Era țiganca din târg, cea care îl ținea strâns în brațe pe Uță când mergeau amândoi călare pe un cal alb.

-Ai venit după Uță, a plecat. Nu m-am prins cu el, n-a vrut și-a fugit. Du-te după el poate ți-o.... na! O scuipe pe Suzana cu obidă. Asta a scos-o din minți, cei doi au lăsat-o acolo cu țiganca, se depărtaseră spre corturi, aveau ei ceva de discutat cu zlătarii.

Suzana a ridicat cravașa și, cu o ură nebună, adunată din tot năduful, pleosc, peste capul țigăncii. Sângele i-a țâșnit din obrazul sfârtecat. Cu un urlet de fiară, cu mâinile ca două cângi, țiganca o apucă de haine, o trage spre ea, îi bagă mâna în chica roșcată și o trăneste în drum fără ca Suzana să se poată apăra cât de cât. S-au încăierat într-o tăvăleală susținută prin chiote și strigăte de celălalte țigănci. Cei doi călăreți priveau de alături fără nici un gest sau intenție de ao apăra. George zâmbea prosteste, iar Mircea era speriat de toate câte auzise și acum iaca ce mai vede, se bat două muieri, ce au de împărțit? Un bărbat, cu siguranță!

Se vede că s-a stricat treaba la moșie, unde-i calmul și ordinea de altădată, cred că vine sfârșitul lumii. Era în praful drumului un vălătuc de fuste, Suzana a ajuns cârpă în mâinile țigăncii care știa să se bată, era o lege a supraviețuirii. Voia cu tot dinadinsul s-o dezbrace, s-o facă de răs pe asta care îi tulbura rostul. Pulpele albe se pătau de dărele sângerii lăstate de unghiile celei care îi scrijelea carnea. Îi căra pumni pe unde apuca, parcă turbase. Suzana își apăra fața cu brațele, nu putea opune rezistență uneia care se bate de când se știe.

Un țigan, chemat de una dintre pirande, care o rupsesse la fugă spre corturi înainte de a se încăiera, le-a despărțit, apoi a plesnit-o peste față pe Oleana; „Du-te dracului de aici, târfa proastă, o să mai stai tu pe moșia boierului cât îi hăul! Du-te că te omoară Uță, fă proasto, ei se știu de mititei, boala naibii, dai în ea ca la nebuni, te aranjează el, dai tu de dracu!”

O împinge în lături, țiganca dă să plece, cadese împiedică, se ridică și, scuturându-se își ia legătura cu crengi uscate și pleacă după celălalte.

Ȑiganul o ajută pe Suzana să se urce în șa, era mototolită, murdară și plină de sânge. A întors-o pe Murga în altă direcție decât unde erau cei doi pe care îi ura cu toată durerea celei care a înțeles că disprețul față de ea depășește cu mult omenia: „Să mă fi apărat, m-au lăsat-o pe mâna țigăncii, de ce? Nu merit, sunt o țigancă, iar ei sunt boieri!” Cu ură a jurat că: „Lasă, o să vedeți voi cât o să plătească sângele vostru de boier! Nu aveți voi minte câți draci am eu!”

Nu s-a oprit decât la Uță pe care l-a găsit singur la poarta lui Bătu.”

Poezie:

Târziu...

Târziu, chiar prea târziu
am găsit un petec de hârtie

pe care l-am netezit,
să pot aşterne-n cuvinte
un rând de poveste,
fără leac de mânie,
doar aşa o trăire târzie
a celei ce-ar vrea să se ştie.
Privindu-mă-n oglindă
şi-n partea ascunsă a lunii,
am găsit doar trăiri
odihnindu-se în răcoarea lacrimii,
scaldă a ochiului, drum de sare
pe-a timpului cărare,
unde m-am căutat în aspru cuvânt,
Făcând cu el un orb legământ:
să-mi ascult sufletul învelit
în vocea albă a nopţii,
şi-n scaldă dimineţii,
s-alung târziul într-un prezent
unde, la masa verde nu vreau să fiu:
marele absent!

Am vrut...

Am vrut să mă odihnesc pe umărul tău,
acolo era destinul tău.
Am vrut să mă odihnesc în ochii tăi,
dar acolo era altă trăire.
Am vrut să mă odihnesc în braţele tale,
acolo era femeia ta.
Am vrut să-mi pun trăirea pe sufletul tău,
am găsit doar inima.
Am vrut să mă odihnesc pe buzele tale,
acolo era doar tăcerea.
Am vrut să mă ştiu lângă numele tău,
al meu era scris greşit.
Am vrut să mă aud în cuvântul tău,
n-am găsit decât un punct.
Mai era un loc gol.
Am crezut că după punct
poţi scrie cu literă mare.
O mână mai harnică,
a scris ocupat.
Şi aşa a rămas!

Cine ești tu, femeie?!....

Pe care drum, din care nor,
Picat-ai lacrimă de dor?!...
Din care umbr-ai apărut,
Trăindu-ți visul cel pierdut
În gândul tău și-n neștiut?...
Fugară-n lume și în gând,
Păcatul ți-l trăiai plângând.
Ai fost iubire și dorință,
Ai fost speranță și căință,
Ai fost și ambră, și pelin
Din care ai băut din plin.
E vina ta și-a tuturor,
Femeile trăiesc și mor
Cinstite în păcatul lor.

Profil realizat de **Geni DUȚĂ**, scriitor, editor
(geni.duta@gmail.com)